زن بیوه از ولی اش سزاوارتر به تصمیم گرفتن برای ازدواج خود می باشد؛ و از دختر باکره باید در مورد ازدواجش اجازه گرفته شود؛ و سکوت وی به منزله ی اجازه ی او می باشد.

از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «الثَّيِّبُ أَحَقُّ بِنَفْسِهَا مِنْ وَلِيِّهَا، وَالْبِكْرُ تُسْتَأْمَرُ، وَإِذْنُهَا سُكُوتُهَا»: «زن بیوه از ولی اش سزاوارتر به تصمیم گرفتن برای ازدواج خود می باشد؛ و از دختر باکره باید در مورد ازدواجش اجازه گرفته شود؛ و سکوت وی به منزله ی اجازه ی او می باشد».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

حدیث مذکور بر این دلالت دارد که زن بیوه در تصمیم گرفتن برای ازدواج خود، سزاوارتر از ولی می باشد؛ به این معنا که زن بیوه به ازدواج کسی درآورده نمی شود تا اینکه از وی اجازه گرفته شود و او در این مورد اظهار نظر مثبت داشته باشد. چون در این مورد از ولی سزاوارتر بوده و حق وی بیشتر است؛ و اگر راضی به ازدواج نباشد، ولی نمی تواند در ازدواج زن بیوه نقشی داشته باشد. و از دختر بالغ و باکره برای ازدواج دادن وی اجازه گرفته می شود؛ و اجازه ی وی سکوت او بوده و سکوت وی علامت مثبت بودن نظرش می باشد و مجبور کردن او جایز نیست.

https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/58068